

I. N. J.

Proœmium.

359
Summam esse sapientiam, nosse **DEUM**, inter omnes equidem
mortales constat, cum nihil sit excelsius, nihil illustrius, in quod
curam cogitationemq; conferre queamus, quam qui fecit totam
hanc rerum universitatem, & a quo omnis in nos vita salusq; ve
redundat. At quam ardua hæc, & quam non vulgaris est scien
tia! Insolens quondam & intolerabilis erat vox Eunomii, quæ se
ita intelligere **DEUM**, sicut seipsum, & non ita capere seipsum, sicut
DEUM, nimis arroganter jactitabat. Optandum hoc est, non spe
randum ulli. Etenim sicut alias, ex gravissimâ Apostoli sententiâ
in spiritualibus ἐκ μέρες γνώσκομδις, ita vel maxime id ipsum contin
git circa οὐρανὸν Φῶς ἀπόστολον, οὐ εἰδεὶς αὐθεωπων, οὐδὲ εἰδεὶν δώσαται.
Vah! quanta hic abyssus! Ipse quidem Deus lux est, undiqueq; spar
gens, inque ipsa etiam animi humani penetralia insinuans lumen
suum, ut neminem vel talpâ cœciorem latere queat tam latè diffusus
splendor majestatis, in minutissimis etiam radians & perstringens
oculos mentis: ideoque unusquisque nostrum vel propriâ solertis
naturæ instinctu in admirationem pariter & cognitionem hujus
deducitur. Quid? quod plenô insuper quasi cœlô fulgurans per
divinissimas revelationes protinus se ac propriis contemplandum
præbuerit, ut quomodo se habeat tremendum hoc τῆς σοίας πέλαγος
ἀπειρον τῷ ἄπειρῳ (uti Damascenus indigit) in Sacra Scriptura
velut Solis mensa sit expositum. Nihilominus tanta est mysterii
tamq; alta profunditas, ut nesciam quomodo subinde scrutator
opprimatur a gloriâ, nisi simplici fide teneat: prout non soli usu
olim vinit Simonidi Ethnico, qui triduum meditatus, quid sit
DEUS, tandem fateri cogebatur; quanto diutius consideraret,

A 3

tan-